

Catalans!

Les veus dels nostres enemics, dels enemics seculars de Catalunya, forçosament hauran d'emmurdrir davant la manifestació explícita del nostre poble.

Aqueixa manifestació de la voluntat sobirana, els detractors sistemàtics, com més aelaparadora sigui la victòria menys la tindran en compte a l'hora de combatre'ns, ben a l'inrevés del que farien si el resultat fos migrat. Aquells tòpics carrinclons, sempre els mateixos, encara que en llengües diferents, més enverinats que mai sortiran a la palestra, pretenint demostrar, illusos, que Catalunya no té ànsies de llibertat.

Voteu tots a favor de l'Estatut i veus com les de l'home del tòpic de l'espigarda i el maüser, emmurdriran d'una vegada i per sempre.

Fem cas omís, en aquests moments, de les intemperàncies dels enemics seculars de Catalunya i pensem amb el deure que tenim de votar l'Estatut tots els catalans. Que cap no deserti del combat en aqueixa hora transcendental. Que no hi hagi un no; que no hi hagi indiferentisme; que no hi hagi retraïment; que les dones sense temors inexplicables, sense prejudicis buits de sentit, amb el cap ben alt, el front ben dret i el cor abraçat de patriotisme, vagin a signar; que els homes, percatats de l'alt significat del plebiscit, emetin el vot afirmatiu.

I cumplint tots aqueix deure sagrat, aqueixa terra nostra, la més bella i ufana sota la capa del sol, tornarà a ésser rica i plena, com ho fou abans que aquell monarca d'odiosa recordança, de qui el prevaricador Alfons XIII és ventava d'ésser llegítim descendent, l'hagués engrillonat de peus i mans.

Catalans: per Catalunya i la República, voteu a favor de l'Estatut: cada signatura, cada papereleta, seran una anella feta a trossos per a no juntar-se mai més, de la ignominiosa cadena amb què la dinastia borbònica endogalà les llibertats de Catalunya.

PONCELL

ESTATUT, ESTATUT I ESTATUT.
RECORDA'T DE VOTAR-LO EL DIUMENGE
DIA 2.

Una data gloriosa

Ja som damunt de la data gloriosa en la qual tots els catalans seran cridats a votar l'Estatut de Catalunya aprovat, primer per la Diputació Provisional de la Generalitat i després per tots els Ajuntaments de la nostra terra.

En aquesta diada solemne, cal que tothom es deixi per uns moments les seves ocupacions, les seves comoditats i, conscient de la greu responsabilitat que contrauria davant de Catalunya, si per dessídia, per indiferentisme o per aquell posat tan poc escaient del tantsemdóna, deixava de fer-ho, acudeixi a depositar el seu sí alliberador, a les urnes.

De la mateixa manera que amb la memorable gesta ciutadana del 14 d'abril el poble recobrava la seva sobirania que un govern despòtic li havia usurpat, i així com el dia 28 de juny aquell mateix poble ratificava la seva voluntat inquebrantable, cal que el dia 2 d'Agost, Catalunya tota es redreci i faci triomfar unànimement el seu Estatut, que també significa la llibertat d'aquest poble, llibertat enyorada, que en tan mala hora ens fou arrabassada per un tirà, representant d'una dinastia opròbiosa que per vergonya nostra s'ha mantingut massa anys i que el poble ha foragitat suara per a no retornar mai més.

Si la llibertat dels homes és sagrada, per què no ha d'ésser-ho la dels pobles? Sense l'una no és possible l'altra; i no és liberal ni demòcrata aquell que no sent ni defensa amb el mateix braó totes dues causes.

Catalunya que en un temps fou l'Estat més eulte, floreixent i poderós de la Mediterrània, que avui encara pot mostrar petjades d'aquell passat esplendorós, ha hagut de suportar l'escarni de veure's durant segles sotmesa a un centralisme asfixiant; ha hagut de veure atropellats els seus drets, la seva personalitat vexada, la seva honra malmesa i la seva ànima ferida.

Els catalans mai no hem pogut manifestar-nos; el peu del tirà, sempre alerta, ha caigut damunt nostre quan havem intentat un redreçament; amb el nom d'una igualtat hipòcrita i irritant, ens han imposat lleis i ens han portat a sacrificis i a guerres que no sentíem, que no necessitàvem ni tampoc volíem.

Igualtat vol dir que cada poble s'ha de regir per les lleis que necessita i aquestes lleis no han d'ésser imposades per un dictador, per un dèspota o per un tirà; ans, és el poble qui ha de dictar-les.

Amb l'Estatut, Catalunya recobra la seva personalitat i el poble torna a ésser sobirà. Els catalans veurem reconeguts els nostres drets, respectada la nostra llengua i podrem reprendre aquella tasca que ens varen interrompre l'any 1714.

Cal pensar que l'Estatut és la llibertat de la nostra pàtria. Calculeu amb quin goig l'hem de veure redimida després de centenars d'anys d'opressió. Cap català no té dret a despreciar-la aquesta llibertat i menys a comprometre el benestar dels seus descendents, com succeiria si per un egoisme malentès l'Estatut no triomfava.

Demà, Catalunya, ha de demostrar davant dels pobles ibèrics, quan unànimes eren les seves llegítimes aspiracions. L'acte del dia 2 d'agost ha de donar la rèplica contundent a tots aquells esperits mesquins, que no els diuen res els sentiments de tot un poble; a aquelles animetes que posades a infamar, no respecten ni el bocí de terra que els ha vist néixer.

Els catalans, demà, donaran la gran lliçó de patriotisme en veure's tots units, sense distinció de partits ni de categories socials, defensant allò que és suprema aspiració de tot un poble.

Que ningú vulgui separar-se'n d'aquesta unió sagrada; que ningú vulgui que en el dia de demà li'n facin retret de la seva manca de patriotisme. No volguem que els nostres fills ens puguin dir que vàrem ésser uns mals catalans i uns mals defensors del seu patrimoni espiritual. Cal que en aquests moments transcendents per la nostra pàtria, únics en el curs de la història, tothom sàpiga complir amb el seu deure.

Votem l'Estatut

Demà tot el poble de Catalunya conscient, s'aixecarà unànimement per a expressar de manera inequívoca el seu anhel de llibertat, encarnat en l'Estatut elaborat per la Generalitat de Catalunya.

Quan un poble ha estat contínuament oprimat i vexat per la tirania despòtica d'un estat dominador, al servei d'interessos personals i comandat per monarques malvats o inconscients, és lògic que d'una forta empenta vulgui destruir la crosta pesada que tenia al damunt seu.

Ha caigut del seu pedestal aquella dinastia monstruosa dels Borbons. La llibertat catalana amb ella era mite, avui, gràcies a l'ajut de tots, és gairebé una realitat. Cal, doncs, que obrim un crèdit de confiança a tots els homes d'Ibèria i no ens entossudim en intransigències perjudicials per a tots.

Es precis tenir en compte que cap home sincerament liberal no es pot oposar als desitjos d'un poble, si aquests són clarament expressats i demanats, puix si ho fes mostraria tenir un concepte molt migrat de la llibertat.

L'Estatut és una obra de tothom, la prova més eloqüent és que difícilment hi estem d'acord amb la seva totalitat; per uns resulta massa moderat, per altres poc, els més discuteixen alguna particularitat; cal tenir, però, en compte que una obra de tanta transcendència fóra una falla inguarible i que ens conduiria al desastre si tingués una tendència partidista.

Com a catalans tenim un deure innegudible de votar l'Estatut; de no fer-ho així una taca negra causarà damunt la nostra generació. Com a liberals havem de cooperar al seu triomf, puix no és possible concebir una llibertat individual exempta d'una llibertat col·lectiva, i com a internacionalistes de vem apoiar-lo car no podrà haver-hi mai una unió de pobles si aquesta no va acompanyada del mutu respecte i comprensió.

J. G. i R.

CATALÀ: SI VOLS LA PAU
SOCIAL, VOTA L'ESTATUT.